INFORMATOR

1

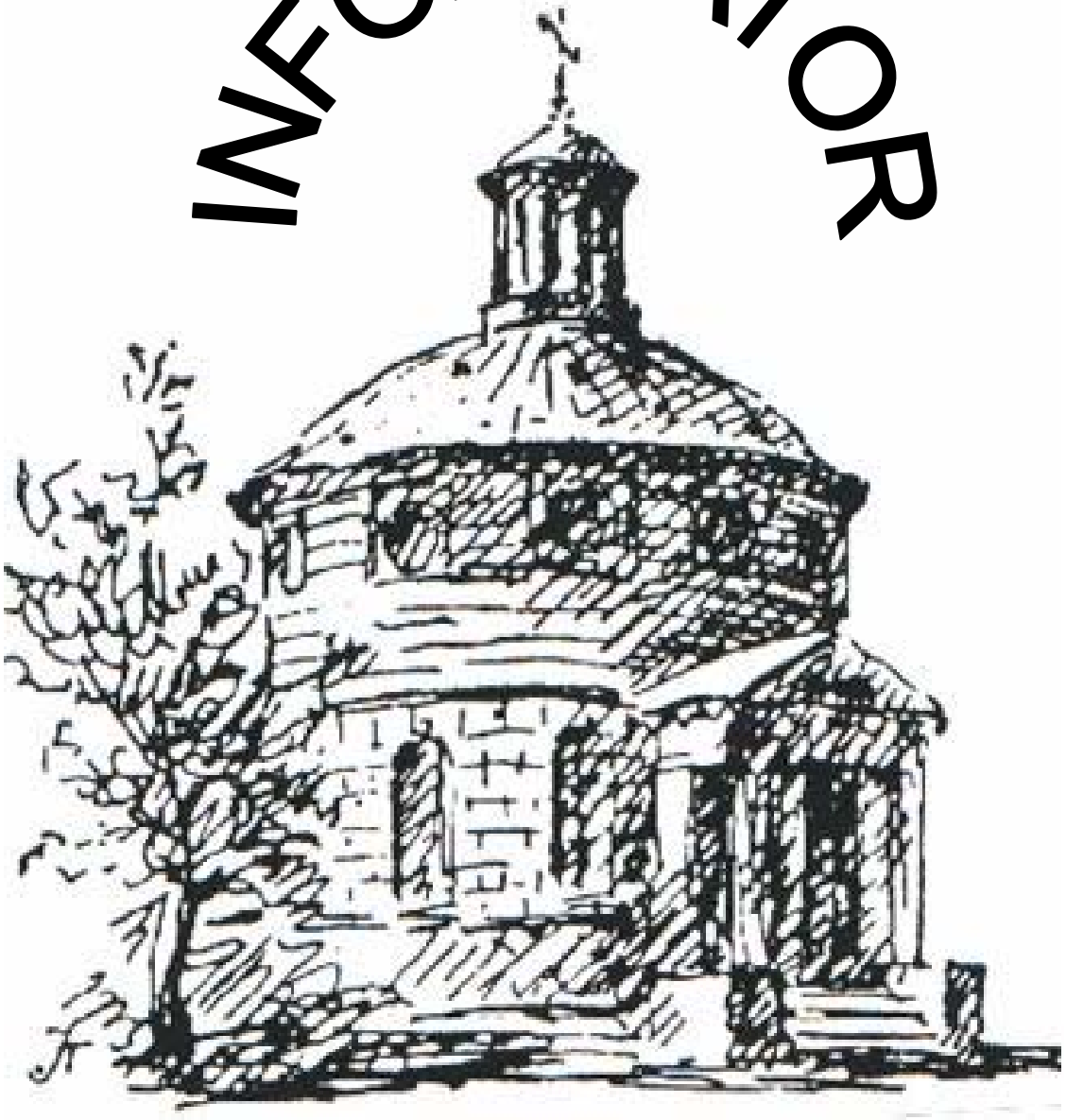

PARAFII
EWANGELICKO-AUGSBURSKIEJ
ŚWIĘTEJ TRÓJCY
W WARSZAWIE
LUTY 2009

Nr 1(46)2009
www.trojca.waw.pl

Siostry i Bracia!

Rozpoczęliśmy Nowy Rok 2009. Przyjmujemy go z wdzięcznością. Jak co roku, wchodzimy w nowy czas z nadziejami. Towarzyszą im mocne postanowienia, że ze swej strony zrobimy wszystko, aby spełniły się nasze osobiste oraz wspólne nadzieje.

Jak ważne są nasze indywidualne i wspólnie podejmowane wysiłki, mogliśmy się przekonać w minionym 2008 roku. Stawaliśmy przed wieloma trudnymi zadaniami i to nie tylko tymi, które wcześniej zaplanowaliśmy w czasie i w budżecie. Niejednokrotnie coś nas znowu zaskakiwało jako kolejne wyzwanie. Wymagało naszych reakcji, zaangażowania, poświecenia czasu i znalezienia środków finansowych. W takich nie przewidywanych a wymagających okolicznościach, uczyliśmy się pokory, wszak nie jesteśmy samowystarczalni i wszechmocni. Z drugiej strony znając nasze prawdziwe możliwości, jednak poszukiwaliśmy nowych, rozwijaliśmy pomysłowość, odkrywaliśmy obok nas ludzi ze wspaniałymi zdolnościami, których my nie mamy. Uczyliśmy się współdziałania i ponownie poznawaliśmy wartość wspólnoty.

Nie absolutyzujemy wartości wspólnoty ludzkiej. W minionym roku uczyliśmy się także tego, że nawet kiedy połączymy wszystkie nasze siły, środki, wzniesiemy się na szczyty naszej inwencji, odwagi i rozwagi, to i wtedy nie stajemy się wszechmocni.

Wchodząc w Rok Pański 2009, w naszym życiu osobistym i wspólnotowym, korzystamy z doświadczenia i wyznania Psalmisty: *Mam zawsze Pana przed sobą, gdy On jest po prawicy mojej, nie zachwieję się.*

Nie my prowadziliśmy Pana przez miniony czas. Nie my będziemy Go prowadzić przez naszą teraźniejszość ku przyszłości. Dajemy temu wyraz w modlitwie Pańskiej: *…bądź wola Twoja, jako w niebie, tak i na ziemi….* To nas jednak z niczego nie zwalnia i nie oznacza bezczynności. Wręcz przeciwnie, to wymaga od nas posłuszeństwa i zaufania, w którym oddajemy Panu całych siebie i dla Niego jesteśmy gotowi znosić największy wysiłek. On zaś nas poprzedza i prowadzi. Staje się naszym oparciem. Tajemnicą pozostaje, jak i dokąd nas poprowadzi nasz Pan. Ważne jest jednak, że On wie i zna drogę. Idąc za Nim, możemy nadal gromadzić nowe doświadczenia. Pozdrawiam Was wszystkich, Siostry i Bracia, życzę wszelkich łask Bożych na Nowy Rok 2009. Modlę się o nas wszystkich słowami modlitwy Dietricha Bonhoeffera:

Boże, wczesnym rankiem wołam do Ciebie,
Pomóż mi modlić się i zebrać moje myśli,
Sam tego nie uczynię.

We mnie jest ciemność, ale u Ciebie jest światłość
Jestem samotny, ale Ty mnie nie opuszczasz
We mnie jest małoduszność, ale u Ciebie jest pomoc,
Jestem niespokojny, ale u Ciebie jest pokój,
We mnie jest zgorzknienie, ale u Ciebie jest cierpliwość,
Nie pojmuję Twoich dróg, ale Ty znasz dla mnie dobrą drogę.

Przed dziesięcioma laty został przygotowany pierwszy egzemplarz *Informatora Parafialnego.* Od początku publikujemy w nim najważniejsze informacje, przypominamy wydarzenia z historii naszej Parafii. Dokumentujemy na jego kartach parafialną codzienność. Zauważamy sprawy dzieci, młodzieży oraz najwcześniej urodzonych. Dajemy wyraz naszej życzliwości i pamięci.

W imieniu Rady Parafialnej pragnę podziękować wszystkim, którzy przez dziesięć lat dbali o nasz *Informator Parafialny.* Szczególne podziękowania składam p. Aldonie Karskiej, która w łatwym i trudnym czasie z wielkim oddaniem przygotowywała materiały, redagowała *Informator*, wyszukiwała i mobilizowała innych do współpracy. Gratuluję i życzę wszystkiego najlepszego na następne dziesięciolecia.

Oddany Wam w Panu
ks. Piotr Gaś

NASI CZCIGODNI PARAFIANIE I PENSJONARIUSZE EOD „TABITA", KTÓRZY W PIERWSZYM PÓŁROCZU 2009 ROKU OBCHODZĄ SWOJE JUBILEUSZOWE URODZINY

101 – urodziny:

07. 02. - Olga GAJDECZKO

19. 02. - Jan ODERFELD

90 – urodziny:

16. 01. – Olga KARUK

11. 02. – Helena GABOR

15. 03. - Ludmiła DASZKIEWICZ

27. 03. – Janina BIERNACKA

19. 06. – Natalia WĄSEK

85 – urodziny:

07. 02. – Stefania TOMYŚLAK

25. 02. – Helena EBERT

08. 03. – Krystyna SZCZEPAŃSKA

12. 03. – Tadeusz MROWIEC

15. 03. – Tadeusz CIEŚLAR

16. 03. – Stanisław PĘKSA

17. 03. – Janusz WANDEL

17. 04. – Irena KOSTECKA

12. 05. - Ella KNYT

15. 05. – Halina SZULC

05. 06. – Ryszard MODRO

80 – urodziny:

02. 01. – Krystyna SKUTNIK

08. 02. - Emilia WIEDIGER

11. 02. – Elżbieta POŁAWSKA

21. 02. – Zofia BUCHHOLZ

22. 02. – Urszula JAKACKA

07. 03. – Krystyna PRZYBYŁOWSKA

23. 03. - Leopold JUNG

28. 03. – Aniela PŁAZA

08. 04. – Irena MORGULEC

01. 05. – Danuta BORKOWSKA-KRETTEK

02. 05. – Zofia MAUER

06. 05. – Janina KOMAR

17. 05. – Hanna STACHERCZYK

18. 06. – Amarylis FOELLE

Wszystkim Dostojnym Jubilatom,
a także wszystkim Parafianom,
którzy obchodzą swoje urodziny w tym okresie,
najserdeczniejsze życzenia Bożego błogosławieństwa
na dalsze lata życia składają
Księża, Diakon, Katechetki, Rada Parafialna
oraz redakcja Informatora
Parafii Świętej Trójcy

DANE STATYSTYCZNE PARAFII ŚWIĘTEJ TRÓJCY W WARSZAWIE ZA ROK 2008

CHRZTY: w roku sprawozdawczym ochrzczono **17** osób

Aleksander NOWAK, Hanna HERDA, Diana Maria CZELADZKA, Szymon FOLWARCZNY, Anna PERL, Bernard Stefan PACEK, Waleria Weronika PIOTROWICZ, Wiktoria BECKER, Dawid Patryk BECKER, Aleksandra Maria MARCINKIEWICZ, Mikołaj PIWOWARCZYK, Michał August KUHNKE, Helena Magdalena CIEŚLIŃSKA, Janina Barbara BERLIŃSKA, Patryk Fryderyk LEIPERT, Filip Andreas LEIPERT, Sophie-Marie KUROWSKI

KONFIRMACJA: 18.maja 2008 roku w Święto Trójcy Świętej konfirmowano **siedmioro** młodzieży:

Anna BEROWSKA, Andrzej BEROWSKI, Paweł GRABOWSKI, Paulina SIKORA, Jacek STOLARSKI, Marcin STOLARSKI, Michał SZYRLE

ŚLUBY: w roku sprawozdawczym pobłogosławiono 11 par małżeńskich:

Adam Tadeusz HALAMSKI - Paulina Katarzyna CWALIŃSKA
Seweryn Piotr WŁODARCZYK - Marta Anna KROP
Paweł MATWIEJCZUK - Monika Dorota WRÓBLEWSKA
Łukasz Mikołaj PACZKOWSKI - Urszula Emilia SIEK
Marcin Tadeusz NOWAK - Katharine NOWACKA
Paweł Dariusz MAJOR - Sylwia Berenika MILCZAREK
Frank von WOEDTKE - Bogna Helena von WOEDTKE
Łukasz NIZIOŁEK - Anna Natalia SOKOŁOWSKA
Tuomas Mikael KOHTAMAKI - Natalia Michalina BIELEŃ
Marco KOCH - Katarzyna KIELESIŃSKA
Matthias KUROWSKI - Sabina GRAUPNER

Liczba pogrzebów parafian - **31** osób

Do Stołu Pańskiego przystąpiły ogółem **5152** osoby.

Liczba dzieci na lekcjach religii - **53**
Do konfirmacji przygotowuje się:
- w starszej grupie – **7**
- w młodszej grupie - **8**

Liczba dzieci na szkółce niedzielnej – **28**
Liczba dzieci w Diakonijnym Przedszkolu niedzielnym **- 31**

Parafia nasza liczyła pod koniec 2008 roku **1677** osób
Liczba osób, które wstąpiły do Kościoła - **8** osób
Liczba osób, które zmieniły przynależność parafialną – **3**
Liczba osób, które wystąpiły z Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego – **2**

Komentarz do danych statystycznych
Parafii Świętej Trójcy za rok 2008

Pod koniec stycznia 2009 roku liczba członków Parafii Ewangelicko-Augsburskiej Świętej Trójcy wynosiła **1677 osób**. Mimo iż jest to liczba o wiele mniejsza niż w latach poprzednich, to jednak należy podkreślić, że ilość parafian nie zmniejszyła się w porównaniu z latami ubiegłymi, a wręcz przeciwnie, utrzymuje się na stałym poziomie z lekką tendencją wzrostową. Skąd zatem ten paradoks i mniejsza liczba parafian o ok. 350 osób?

Po uporządkowaniu kartoteki parafialnej i przeniesieniu jej do komputerowej bazy danych okazało się, że liczba parafian oscyluje poniżej dwóch tysięcy. Stan ten związany jest z pewnymi zaniedbaniami lat poprzednich: liczby

parafian w sprawozdaniach do diecezji i dla zgromadzenia parafialnego przygotowywano poprzez dodawanie liczby chrztów i konwersji, oraz odejmowanie liczby pogrzebów lub wystąpień do sprawozdania z roku poprzedniego. Dane były wyrywkowo weryfikowane. Jednocześnie zarówno konfirmanci, jak i konwertyci nie byli automatycznie wpisywani do kartoteki.

Wspomniani parafianie figurowali i wciąż figurują w oddzielnych zeszytach, na podstawie których uzupełniano statystyki. Z tego też powodu należy przyjąć, że **dokładna i rzeczywista liczba członków naszej Parafii nie jest znana**, gdyż nie wszyscy konfirmanci oraz osoby, które wstąpiły do Kościoła, a także rodzice nowo ochrzczonych dzieci, dopilnowały wpisania ich do kartotek, co jest obowiązkiem osób bezpośrednio zainteresowanych. **Można zatem założyć, że rzeczywista liczba parafian znacznie przekracza liczbę 1677 osób**, jednak bez zainteresowania i zaangażowania ze strony członków Parafii nie jesteśmy w stanie i nie zawsze możemy przyjąć, że dana osoba jest członkiem Parafii Świętej Trójcy. Należy równocześnie pamiętać, że najistotniejsza nie jest liczba parafian znajdujących się w kartotekach, ale to jak bardzo angażujemy się w życie naszej parafii. **Podstawowym wyznacznikiem tego zaangażowania nie jest 'poczucie bycia ewangelikiem' ani składka kościelna, ale cotygodniowy udział w nabożeństwie niedzielnym!** Wiele osób nie zgłasza do kancelarii parafialnej wyprowadzkę z Warszawy i przeniesienie się do innego miasta bądź nawet kraju. W takich przypadkach należy niezwłocznie powiadomić kancelarię parafialną, gdyż jednoczesna przynależność do dwóch Kościołów (np. w Polsce i Niemczech) lub do dwóch parafii nie jest możliwa i wpływa na jakość danych statystycznych.

Dodatkowo istnieją przykre sytuacje, w których nasi współwyznawcy, żyjący w rodzinach wyznaniowo mieszanych, odchodzą do wieczności i są chowani przez rodzinę w obrządku innego wyznania, nie informując o tym Parafii Ewangelicko-Augsburskiej. Powyższe fakty wpływają także na prawdziwość statystki, w której, jak zakładamy, mogą znajdować się osoby nieżyjące. Uświadomiła nam to w zeszłym roku zakrojona na szeroką skalę akcja wysyłania listów do parafian, dotycząca obchodów jubileuszowych, po której otrzymaliśmy niemałą ilość zwrotów z adnotacją, informującą o tym, że adresat jest nieznany, wyprowadził się lub nie żyje.

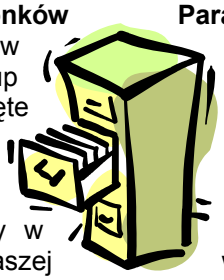

W związku z powyższym **apelujemy do wszystkich członków Parafii Ewangelicko-Augsburskiej Świętej Trójcy w Warszawie** o sprawdzenie, czy w Kancelarii Parafialnej znajduje się ich kartoteka. Apel ten dotyczy praktycznie wszystkich grup wiekowych, a w szczególności rodziców oraz osób, które w ciągu ostatnich lat zostały przyjęte do Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego. Kartoteka parafialna jest podstawową informacją o faktycznym stanie parafian oraz narzędziem przy załatwianiu czynności kościelnych, w tym składek kościelnych, będącymi ważnym źródłem utrzymania Kościoła w Polsce i wyrazem odpowiedzialności za dobro materialne naszej wspólnoty w Warszawie i w całym kraju. Dane statystyczne naszej Parafii są ważne nie tylko dla naszej wspólnoty, ale również diecezji warszawskiej (jesteśmy jej największą parafią) oraz ogólnych danych całego Kościoła Ewangelicko Augsburskiego w Polsce. Liczba parafian determinuje nie tylko wysokość składek odprowadzanych przez Parafię na rzecz diecezji i Konsystorza, ale i liczbę przedstawicieli Parafii w synodzie diecezji. Wszystkim Zborownikom dziękujemy za pomoc w ulepszeniu jakości naszej kartoteki parafialnej.

INFORMACJE RADY PARAFIALNEJ

λ W **kamienicy przy ulicy Kredytowej 4** pojawił się nowy najemca – firma Nasz Administrator Spółka z o.o. Firma ta – wraz z Parafią – prowadzi remont frontowej klatki schodowej (wejście od ulicy Kredytowej). Rada Parafialna postanowiła w listopadzie przyjąć ofertę tej firmy, wg której firma ta sfinansowała częściowo remont, a Parafia zagwarantowała jej długi okres najmu lokalu. Parafia dokłada starań, by stan kamienicy się poprawiał. Jest to możliwe na miarę naszych bardzo skromnych środków. Remont klatki schodowej jest kolejnym etapem – po zamknięciu kamienicy, założeniu w niej domofonu oraz zamontowaniu nowych, solidniejszych drzwi – inwestowania w kamienicę. Rada Parafialna apeluje do wszystkich członków Zboru o zwracanie uwagi na wszelkie akty wandalizmu, które mają miejsce (np. wyłamywanie rygli w drzwiach). Tylko wspólnym wysiłkiem możemy zaoszczędzić nasze parafialne pieniądze i nie tracić ich na naprawy tego, co wandale psują.

***

λ Rada Parafialna w listopadzie podjęła uchwałę o przyjęciu **Regulaminu Porządkowego EOD Tabita**. Jest to dokument nieodzowny w każdym niepublicznym zakładzie opiekuńczo-leczniczym i wymagany przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Rada Parafialna przyjęła także Regulamin Depozytów Wartościowych Pensjonariuszy EOD Tabita.

***

λ Skarbnik naszej Parafii – pan prof. Stanisław Miścicki przygotował, a Rada uchwaliła w listopadzie **wzory dokumentów**, które powinny być wypełniane przy załatwianiu formalności cmentarnych. Mają one związek m.in. z kontrolą uprawnień do normalnych (nie podwyższonych) opłat za czynności cmentarne, które

wynikają z systematycznego opłacania składek parafialnych. Wzory formularzy są dostępne w kancelarii parafialnej i kancelarii cmentarza.

***

λ W związku z pojawiającymi się licznymi zapytaniami i wątpliwościami, Rada Parafialna uprzejmie przypomina, że od 17 marca 2008 r. obowiązuje **nowy Regulamin Cmentarza** oraz nowy **Cennik opłat cmentarnych**. Oba dokumenty są dostępne w całości na stronie internetowej Parafii, w zakładce „Cmentarz parafialny" a także w kancelarii Cmentarza i kancelarii Parafii.

Poniżej publikujemy fragment (dwa paragrafy) Regulaminu, aby przypomnieć zasady naliczania opłat. Opłaty dzielą się na normalne i podwyższone. Istnieje także opłata pośrednia. Wszystkie wskazane są w Cenniku. W stosunku do osób wyznania ewangelickiego wysokość opłaty jest uzależniona od tego, czy opłacone są składki kościelne.

§ 21.

Zróżnicowanie opłat cmentarnych

1. W przypadku:

a) - czynności pogrzebowych,

b) - przyznania prawa do grobu,

c) - wydania lub przepisania konsensu,

stosowane są dwa rodzaje opłat: normalne i podwyższone.

2. ***Dla osób, które co najmniej od pięciu lat są członkami kościołów ewangelickich i mają na bieżąco opłacone składki kościelne, są stosowane opłaty normalne.***

3. ***Opłaty normalne przysługują również członkom kościołów ewangelickich, którzy uchwałą odpowiedniego organu parafii zostali zwolnieni z obowiązku opłacania składek kościelnych.***

4. Opłaty normalne pobiera się także za pochówek:

a) - współmałżonka członka kościoła ewangelickiego,

b) - podopiecznego członka kościoła ewangelickiego,

c) - dziecka do lat 18, pozostającego na jego utrzymaniu członka kościoła ewangelickiego,

jeżeli członek kościoła ewangelickiego spełnia warunki wymienione w ustępie 2 lub 3.

5. Uprawnienie do opłat normalnych wygasa wraz ze śmiercią członka kościoła ewangelickiego.

6. Dla osób niebędących członkami kościołów ewangelickich są stosowane opłaty podwyższone.

7. ***Dla osób, które wprawdzie są członkami kościołów ewangelickich, ale nie mają na bieżąco i nieprzerwanie od co najmniej 5 lat opłacanych składek kościelnych, są stosowane opłaty pośrednie*** *określone w Cenniku opłat cmentarnych.*

§ 22.

Określenie opłat cmentarnych

1. ***Stan opłacenia składek jest określany na dzień 31 stycznia kolejnego roku kalendarzowego.***

2. W przypadku osób należących do Parafii stan opłacenia składek kościelnych jest określany na podstawie dokumentów parafialnych. W przypadku innych członków kościołów ewangelickich wymagane jest przedstawienie zaświadczenia proboszcza parafii o przynależności danej osoby do parafii i opłaceniu przez nią składek kościelnych.

3. Osoby, które z powodu naliczania opłaty pośredniej lub podwyższonej zrezygnują z przepisania konsensu lub z ubiegania się o konsens na nowy grób, mogą ponownie wystąpić o konsens nie wcześniej niż po upływie pięciu lat.

***

λ Rada Parafialna wprowadziła **opłaty za najem mieszkań** w budynkach przy ul. Spokojnej i w budynku mieszkalnym w Tabicie. Wprowadzone zostały także opłaty za media.

***

λ Ze względu na trudną sytuację Parafii Rada podjęła w styczniu 2009 r. **uchwałę o pozostawieniu wszystkich wynagrodzeń w Parafii i Tabicie na dotychczasowym poziomie.** Dotyczy to również wynagrodzeń dla duchownych. Wyjątek stanowić będą osoby otrzymujące minimalne wynagrodzenie, albowiem im wynagrodzenie zostanie podwyższone, do poziomu wynikającego z obowiązujących przepisów o wynagrodzeniu minimalnym.

***

λ Rada Parafialna liczy na to, że i w 2009 roku uda się zorganizować festiwal „Bach, ale nie tylko…". Wkładem Parafii w to przedsięwzięcie będzie udostępnienie naszego instrumentu, kościoła wraz z koniecznymi mediami i pracowników niezbędnych do obsługi koncertów.

***

λ Zachęceni udanym remontem Kaplicy Halpertów chcielibyśmy przeznaczać wszelkie wolne środki, które nie zostaną wydane na bieżące, konieczne koszty funkcjonowania Parafii na szeroko pojęte działania związane z przyszłymi inwestycjami (np. projekty, kosztorysy, materiały do wniosków o dotacje itp.). Aby móc startować w konkursach i zdobywać pieniądze np. na zagospodarowanie podziemi kościoła czy dalsze prace w kaplicy, Parafia musi dysponować gotowymi projektami. Uchwała na ten temat została podjęta przez Radę w styczniu 2009 r. Wymaga ona jednak przedyskutowania i potwierdzenia wolą Zboru na Zgromadzeniu Parafialnym (zwołanym na 22 lutego 2009 r.)

****

λ **Nagłośnienie**. Rada Parafialna postanowiła zainicjować zbiórkę funduszy na realizację projektu nowego nagłośnienia Kościoła Świętej Trójcy. W tym celu w okresie Bożego Narodzenia rozdawano list do parafian, w którym m.in. napisano: *Jednym z problemów, na który skarżą się nasi współwyznawcy, zwłaszcza osoby starsze, jest jakość nagłośnienia w kościele Św. Trójcy. Jako Rada Parafialna chcemy zaproponować ufundowanie nowego, odpowiadającego współczesnym potrzebom, systemu nagłośnienia całego kościoła (w tym także jego podziemi). Prowadzimy w tym celu rozmowy z jedną z bardziej renomowanych firm na rynku międzynarodowym – niemiecką firmą Strässer, która zaproponowała nam na korzystnych warunkach montaż najnowocześniejszych urządzeń cyfrowych, wykorzystywanych zarówno na potrzeby nabożeństw, jak i różnorodnych koncertów. Co ważne, system ten umożliwi także korzystanie z aparatów słuchowych i osobnych słuchawek przez osoby słabo słyszące. Inwestycja ta mogłaby zostać zrealizowana w przeciągu 2-3 miesięcy.*

Koszt całości nie powinien przekroczyć 100 tysięcy złotych, co po podzieleniu na liczbę parafian regularnie opłacających składki, daje kwotę ok. 100 złotych na osobę.

Specjalnie w tym celu przygotowaliśmy „cegiełki", które mogą być nabywane w kościele po nabożeństwie lub w kancelarii parafialnej. Ofiary można także wpłacać na konto bankowe nr 48 1020 1156 0000 7802 0056 1654 (koniecznie z zaznaczeniem: „Darowizna na cele kultu – nagłośnienie kościoła", co pozwoli Państwu na jej odpisanie od podatku) lub anonimowo wrzucać do ustawionej w tym celu w kościele puszki.

Rada parafialna składa serdeczne podziękowania wszystkim ofiarodawcom.

****

λ Kolekta wigilijna przeznaczona na nagłośnienie w EOD „Tabita" wyniosła : **4 198,00 zł.**

****

λ W roku 2007 i 2008 gromadzono fundusze na zakup dodatkowych śpiewników. Dzięki ofiarności parafian zakupiono **156** śpiewników do Kościoła.

****

λ Rada parafialna przypomina o regularnym uiszczaniu składek parafialnych

§ 7 Regulaminu Parafialnego:

1. Każdy członek Parafii, który został konfirmowany i ukończył 18 lat, zobowiązany jest do płacenia składek parafialnych. Składki te powinny wynosić co najmniej 1% jego dochodu.

2. W uzasadnionych przypadkach Rada Parafialna może zwolnić od tego obowiązku pojedynczych parafian bądź tez określone grupy społeczne np. uczniów studentów, bezrobotnych, czy tez rodziny przeżywające okresowe trudności finansowe. W uchwale dotyczącej zwolnienia powinien być określony czas trwania tego zwolnienia

λ W roku 2008:

- Rada Parafialna obradowała na 29 spotkaniach
- Odbyły się 3 posiedzenia Komitetu Parafialnego,
- Zgromadzenie Parafialne zwołano 2 razy.

Proboszcz i Rada Parafialna
zawiadamia, że
22 lutego 2009 r.
bezpośrednio po]'
nabożeństwie porannym
odbędzie się **sprawozdawcze**

ZGROMADZENIE PARAFIALNE

Przypominamy, że prawo głosu mają tylko ci członkowie parafii, którzy uregulowali składkę kościelną za rok ubiegły - 2008.

Zapraszamy wszystkich zborowników do udziału w Zgromadzeniu Parafialnym, podczas którego będą poruszane istotne kwestie dla funkcjonowania naszej Parafii.

Liczymy na Wasz niezawodny udział.

REFLEKSJE Z PARAFIALNEJ WYCIECZKI...
W Działdoziu na banoziu...

„W Działdoziu na banoziu psiwo psiją" („W Działdowie na dworcu /banhofie/ piwo piją") – tego mazurskiego powiedzonka nauczyła mnie moja mama, Jadwiga Schoeneichówna, która przed wojną kończyła Mazurskie Seminarium Nauczycielskie w tym mieście, założone przez ks. Ewalda Lodwicha-Ledwę i mające na celu kształcenie Mazurów-ewangelików w duchu polskości. Ukończyło je wielu absolwentów, zarówno z tamtych okolic, jak i z Warszawy. W latach siedemdziesiątych ci „warszawiacy" spotykali się na zjazdach koleżeńskich w kawiarni „Bombonierka" na Nowym Mieście. Dziś już nikt z tego grona nie żyje. Pozostała po nich tablica pamiątkowa przy placu Biedrawy (znanego działacza mazurskiego) na gmachu dawnego Seminarium: **W tym domu /w latach 1921-1935/ mieściło się /Państwowe Seminarium Nauczycielskie. (**Niestety, nie ma żadnej wzmianki o ewangelickim charakterze uczelni ani o jej roli w odbudowywaniu polskości Mazurów, silnie germanizowanych w XIX w. – zob. wspomnienia Karola Małłka).

Te refleksje nachodziły mnie przy okazji zorganizowanej przez Parafię wycieczki do **Działdowa** i **Nidzicy** w dniu 11 października 2008 r. Okazją było zwiedzenie nowo wybudowanego kościoła przy dotychczasowej siedzibie działdowskiej parafii – domu przy ul. Jagiełły w którym niegdyś mieściło się Muzeum Mazurskie. Niedawno umieszczono tu stosowną tablicę pamiątkową :**Ten dom był siedzibą/ Muzeum Mazurskiego/w Działdowie/ w latach 1927-1939/Działdowo, 17 lipca 2007.**

Kościół jest rzeczywiście bardzo piękny, mimo niewielkich rozmiarów (obliczony jest na 49 osób) zachwyca architekturą i wystrojem wnętrza (relacja z poświęcenia kościoła – zob. „Zwiastun" nr 12/2008). Niezwykle oryginalne jest użycie szkła – zarówno witraże, dające mnóstwo światła i tworzące niepowtarzalny nastrój, jak i stół ołtarzowy i ambona – są utworzone z grubych, artystycznie uformowanych tafli szklanych w kolorach bieli, fioletu i zieleni. Projekt artystyczny i wykonanie są dziełem znanego artysty wrocławskiego, p. Tomasza Urbanowicza. Wiele prac przy budowie wykonali sami parafianie.

Po kościele oprowadzał nas i zapoznawał z historią jego budowy ks. **Waldemar Kurzawa,** który też ugościł naszą grupę w sali parafialnej (gdzie poprzednio mieściła się kaplica). Pamiętamy ją z poprzedniej wycieczki w dn. 11 czerwca 2000 roku, zorganizowanej przez PTE (do Działdowa i Lidzbarka Welskiego – zob."Informator..." nr 4/2000). Była więc okazja porównać wrażenia, zarówno z parafii, jak i ogólnego wyglądu miasta. Odniosłam wrażenie większego zadbania, czystości i uporządkowania Działdowa (czyżby dotacje unijne?). Dawny zamek krzyżacki, wówczas zaledwie zabezpieczony po zniszczeniach 1945 roku, obecnie częściowo zrekonstruowany i rozbudowany na siedzibę Urzędu Miasta, otrzymał porządne ogrodzenia i bulwary od strony rzeki Działdówki. Domy w większości są odnowione, dużo jest nowych. Ale też ciekawie jest pobuszować ulicami Młyńską, św. Katarzyny, Zamkową, Bielnikową, Piwną – nazwy mówią o średniowiecznym rozplanowaniu miasta - w pobliżu Zamku i rzeki. Można napotkać stare budynki, malowniczo zbiegające w stronę rzeki, zauważyć dawne bramy, chorągiewkę z datą 1907 i napisem H. LOEPKE na nieczynnym młynie nad kanałkiem, ozdobne dachy łupkowe, stare szyby, secesyjne okucia na dawnej stolarce.

Nad panoramą miasta góruje charakterystyczna wieża dawnego kościoła ewangelickiego, przekazanego katolikom (a właściwie odebranego przez nich) w roku 1981. Oczywiście poszliśmy go zwiedzić. O dawnych użytkownikach świadczą (dla wprawnego oka) charakterystyczne empory we wnętrzu. Natomiast brak jakiejkolwiek wzmianki o historii obiektu (a przecież kościół powstał jeszcze w średniowieczu, służył ewangelikom od czasów Reformacji, która przyszła do Działdowa bardzo wcześnie). Tablica w przedsionku głosi jedynie: „"Kościół p.w./Podwyższenia Krzyża

Świętego/19.IV.1981 został przekazany/parafii rzymskokatolickiej/kiedy głową Kościoła Powszechnego/był Polak/Papież Jan Paweł II/prymasem Polski był..." itd. (zastąpiła poprzednią, która również nie zająknęła się na temat protestanckiego dziedzictwa, upamiętniała tylko „dwudziestą rocznicę objęcia kościoła").

Podobnie było w **Nidzicy -** tam XIV-wieczny kościół św. Wojciecha, odebrany ewangelikom w 1945 r. (też charakterystyczne empory) ma wprawdzie tablicę z jego historią (sądząc z pisma i stylu wykonaną tuż po wojnie), ale o ewangelikach zamieszczono tu dość wredny tekst (siłą zajęli kościół, krzywdzili księży, Niemcy oczywiście!). Obecna parafia ewangelicka w Nidzicy użytkuje neogotycki kościół z 1860 r., w pobliżu Zamku, p.w. św. Krzyża. Urzęduje tu ksiądz **Roland Zagóra**, który był naszym przewodnikiem i zapoznawał nas zarówno z historią swej parafii, jak i ogólnym stanem ewangelicyzmu na Mazurach. Biało-złote wnętrze kościoła zadziwia wielką ilością obrazów i rzeźb. Choć na Mazurach południowych nie były one rzadkością, tutaj wyjaśnienie ich obfitości jest proste: pochodzą z wielu już nieistniejących parafii ewangelickich i zamkniętych lub rozebranych kościołów, np. w Białutach, Burkucie, Drogomyślu i in. Wśród barokowych, a nawet gotyckich malowideł zwracają uwagę dwa dzieła znanego malarza mazurskiego **Hieronima Skurpskiego** – „Reformator" (M. Luter) i „Jan Chrzciciel", utrzymane w charakterystycznym stylu lat 30. XX w. Zmarły dwa lata temu artysta utworzył i przekazał Nidzicy galerię swoich obrazów – znajduje się ona w Muzeum Zamkowym. (Zamek zdążyliśmy pośpiesznie obejrzeć – niestety, był już zamknięty. Dawna krzyżacka budowla z XIV w. , silnie zniszczona w l.50. XX w. i później odbudowana , mieści dziś hotel, Bractwo Rycerskie Komturii Nidzickiej, Muzeum i Dom Kultury).

Parafia w Nidzicy jest drugą co do wielkości (po Kętrzynie) na Mazurach południowych. Jako jedyna miała inną formę liturgiczną nabożeństwa, pozostałość po dawnej Unii kościelnej(dopiero od roku przyjęła formę ogólnopolską). Jak wszystkie parafie mazurskie, boryka się z trudnościami finansowymi, mając pod opieką 4 kościoły i 10 innych różnych budynków (posiada 3 filiały, rozrzucone w odległości do 30 km.). Jedną czwartą parafii stanowi młodzież i dzieci.

Wycieczka do tych dwu mazurskich miast była niezwykle ciekawa i dająca wiele materiału do przemyśleń. W zestawieniu z niedawną wyprawą na Śląsk Cieszyński (zob. „Informator" 4/2008) pozwoliła zapoznać się z rozmaitymi formami życia parafii ewangelickich w różnych zakątkach Polski, ich problemami i codziennymi trudnościami, a także satysfakcjami. Jedna z uczestniczek wycieczki rzuciła w tym kontekście pomysł, wart rozważenia: czy nie warto by było organizować – może nie co miesiąc, ale np. co 2 – 3 miesiące - takie właśnie parafialne wyprawy do różnych małych parafii, leżących bliżej lub dalej od Warszawy. Takie odwiedziny u braci-ewangelików sprzyjają integracji, pozwalają zbliżyć się wzajemnie i z większym zrozumieniem przyjrzeć życiu w diasporze, zrozumieć problemy innych a na ich tle – może i własne. **Do rozważenia i realizacji!**

Elżbieta Chmiel

PARAFIALNE SPOTKANIA ADWENTOWE

„Opłatek" *Wazowianek*

W dniu **10 grudnia** spotkały się w Sali Parafialnej „Wazowianki" – dawne uczennice Szkoły Żeńskiej im. Anny Wazówny. Tym razem przybyło ich mniej, niż na spotkanie dn. 27 kwietnia – niestety, niektórym z Pań przeszkodziła choroba, inne już odeszły do wieczności (dwie siostry Dreszerówny, p. Krystyna Koelichen). Było obecnych ok. 15 Wazowianek oraz zaproszeni goście – księża Piotr Gaś, Włodzimierz Nast i Jan Hause, a także panie Alina Janowska, Elżbieta Fedisz i Jola Stambuldzys, która robiła zgromadzonym liczne zdjęcia. Spotkanie otworzyła przewodnicząca Koła, pani Maria Milbrandt, obecnych powitał i modlitwę wygłosił ks. P. Gaś, a następnie, przy kawie i herbacie panie oddawały się rozmowom, oglądaniu zdjęć z poprzedniego spotkania, było też wspólne śpiewanie ulubionych kolęd. Złożono sobie życzenia i przełamano się opłatkiem. Spotkanie zakończył Modlitwą Pańską ks. Wl. Nast. Panie wyraziły chęć dalszego spotykania się w swoim gronie (co roku w ostatnią niedzielę kwietnia i na adwentówkach).

Wieczór adwentowy w EOD „Tabita"

W poniedziałek **15 grudnia** w Ewangelickim Ośrodku Diakonii „Tabita" odbyło się spotkanie adwentowe dla pensjonariuszy. Przy pięknie nakrytych stołach zgromadzili się prawie wszyscy mieszkańcy Domu, kierownictwo, personel i zaproszeni goście. Przybył również chór z Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej, który uświetniał spotkanie swoim śpiewem.

Dwaj członkowie chóru z wigorem odegrali zawsze zabawny skecz z kabaretu Dudek pt. „Sęk". Każdy z zebranych otrzymał bożonarodzeniowy karnecik, z artyzmem wykonany przez panią Alicję Lewandowską, która od lat pełni tę swoistą służbę Słowa i ofiarowuje pięknie zdobione kartki ze stosownymi cytatami z Pisma Świętego na spotkania grup parafialnych. Do zebranych przemówił ks. proboszcz Piotr Gaś, a także dyrektor „Tabity", dr Wojciech Boratyński. Zebrani przełamali się opłatkiem, życząc sobie wszelkiej pomyślności z okazji Świąt.

M.Ch.

Adwentówka w podziemiach

W podziemiach naszego kościoła coraz chętniej gromadzimy się na rozmaite spotkania. Tak też było **20 grudnia.** Przybyło ponad 70 osób, aby przy smacznym poczęstunku śpiewać pieśni adwentowe i kolędy. Zgromadzenie rozpoczął modlitwą ks. Jan Hause, a stosowne rozważanie wygłosił oraz na gitarze grał i prowadził śpiew ks. Piotr Gaś, w towarzystwie swojej córki Ani (keyboard) i Oli Weigle (druga gitara). Pani Alina Eleonora Janowska czytała swoje wiersze, a ks. W. Nast odczytał wiersze księdza Twardowskiego. Głos zabierali również kurator parafii Andrzej Weigle, Aldona Karska, kurator diecezji oraz przewodnicząca parafialnej diakonii Adda Hasiuk. Na zakończenie zebrani utworzyli krąg i odśpiewali „Cichą noc".

INAUGURACJA CENTRALNYCH OBCHODÓW POWSZECHNEGO TYGODNIA MODLITW O JEDNOŚĆ CHRZEŚCIJAN

18 stycznia 2009 roku zainaugurowano w ewangelicko-augsburskim kościele Świętej Trójcy w Warszawie **centralne obchody Powszechnego Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan**. Podczas nabożeństwa z Wieczerzą Pańską **kazanie wygłosił ks. abp Henryk Hoser SAC** zwierzchnik diecezji warszawsko-praskiej Kościoła Rzymskokatolickiego. Odnosząc się do tematu pierwszego dnia ekumenicznej oktawy ("Chrześcijanie wobec swoich starych i nowych podziałów") abp Henryk Hoser przypomniał dramatyczneą sytuację wyznawców Chrystusa w Ziemi Świętej oraz w Korei podzielonej na dwa wrogie państwa.

Zgodnie z apelem PRE kolekta z nabożeństwa zostanie przeznaczona na pomoc prześladowanym chrześcijanom w Indiach.

EKUMENICZNE REFLEKSJE NA ZAKOŃCZENIE TYGODNIA MODLITW O JEDNOŚĆ CHRZEŚCIJAN

Kilka brytyjskich gazet przeprowadziło ostatnio rozmowy z czołowymi osobistościami życia ekumenicznego w Anglii. Zarówno przedstawiciele Kościoła Anglii, Kościoła Rzymskokatolickiego, czy Metodystycznego przyznają, że ambicje na pełną jedność Kościoła są mało realistyczne i wypierane są przez ekumenizm praktyczny na płaszczyźnie lokalnej. Nie tylko angielscy wierni i duchowni przyznają, że spada zainteresowanie jednością chrześcijan.

Wielu chrześcijan podkreśla przepaść między oficjalnym ekumenizmem hierarchów i instytucji kościelnych a ekumenizmem przeżywanym na co dzień przez parafie różnych wyznań, szczególnie w tych krajach, w których brak jest dominacji jednego wyznania oraz obserwuje się niesłabnący wzrost tendencji sekularyzacyjnych. Czy zatem receptą na sukces 'pojednania w różnorodności' jest wyłączenie z ekumenizmu hierarchów?

Ekumeniczni prorocy

Pokusa jest dość silna, szczególnie w tych środowiskach, które w duchownych, a w szczególności hierarchach, upatrują głównego hamulcowego ekumenicznego postępu. W Niemczech, Austrii, Wielkiej Brytanii oraz w wielu innych krajach Europy Zachodniej działają oddolne organizacje rzymskokatolickie i ekumeniczne, które postanowiły wziąć sprawy w swoje ręce. Nieraz za cichą wiedzą biskupów odbywają się nabożeństwa – nie tylko z interkomunią, ale nawet intercelebracją i kwitnie działalność społeczna. I trudno nie przyznać rację tym, którzy rozczarowani ospałym, komisyjnym i oficjalnym ekumenizmem chcą więcej. Gwoli uczciwości trzeba przyznać, że i wśród duchownych piastujących wysokie funkcje w swoich Kościołach byli i tacy, których śmiało można określić prorokami ekumenizmu – kard. Bea, abp Soederblom, kard. Alfrink, abp Ramsey i wielu innych.

Wprawdzie dialog ekumeniczny, który w drugiej połowie XX wieku nabrał błyskawicznego tempa też ma prawo do zimowej i wiosennej fazy, to jednak nie trudno nie zauważyć, że to, co udało się już osiągnąć, po prostu nie wystarcza. I właśnie wielu zaczyna patrzeć na ekumenizm w sposób spolaryzowany: my świeccy – już jesteśmy jedno. Oni – duchowni – wciąż się spierają.

Mimo że powyższe stwierdzenie trąci populizmem to jednak warto przypomnieć, że podobnie było w czasach, kiedy światowy ekumenizm zaczął raczkować. Jeszcze do połowy lat 50. XX wieku wizyta na liturgii innego Kościoła niż własny była rewolucyjnym przeżyciem, a dla katolików, którzy dopiero od Soboru Watykańskiego II zachęcani byli przez papieży i biskupów do uczestnictwa w nabożeństwach innych Kościołów, czymś szczególnie przełomowym. Nie zmienia to jednak faktu, że zanim Rzym otworzył się na dialog, zanim zaczął bardziej zastanawiać się nad tym, co oznacza jedność Kościoła wobec zróżnicowanego świadectwa chrześcijan o Chrystusie, wielu chrześcijan uczestniczyło już w ekumenicznej pielgrzymce. Pionierzy spotykali się częściej z podejrzliwością niż życzliwością; kiedyś musieli się liczyć z problemami, a dziś uchodzą za autorytety.

W miarę upływu lat ekumenizm stawał się naturalnie coraz bardziej oczywisty. Kolejny przełom nastąpił w latach 60. XX wieku, gdy do ruchu ekumenicznego włączył się Kościół rzymskokatolicki. Dla wielu katolików, a także innych chrześcijan, ekumenia stała się okazją do spotkania z zupełnie inną rzeczywistością kościelną, a przez to umożliwiła zweryfikowanie uprzedzeń czy po prostu pomogły uświadomić sobie, że tak naprawdę mało o sobie wiemy. Przeżywanie liturgii innych Kościołów było dla wielu obaleniem fałszywych oczywistości skrywanych pod rozległymi pokładami niewiedzy czy nawet niechęci nauczenia się czegoś innego. W tym kontekście ważne są Tygodnie Modlitwy. Stwarzają one bowiem wyjątkową atmosferę różnorodności, widoczną zarówno w obrzędach, ale i języku używanym przez różne Kościoły podczas wielbienia Boga. Co więcej, Tygodnie Modlitwy pokazują nie tylko to, co podzielone chrześcijaństwo łączy, a łączą sprawy naprawdę fundamentalne, ale również to, co dzieli.

Problematyczna jedność

Dobrym przykładem jest samo pojęcie jedności odmieniane podczas nabożeństw i mszy przez wszystkie przypadki. Jak różne jest rozumienie jedności i co jest niezbędne do jej przywrócenia, świadczą tomy opracowań dogmatycznych. Istnieje zatem duże prawdopodobieństwo, że w czasie Powszechnego Tygodnia Modlitwy o JEDNOŚĆ Chrześcijan, żadne inne słowo jak właśnie 'jedność' nie ulega tak wielkim nadinterpretacjom czy nieporozumieniom. Powyższe stwierdzenie jest dla niektórych chrześcijan koronnym argumentem, świadczącym o tym, że Powszechny Tydzień Modlitwy o Jedność Chrześcijan i ekumenizm w ogóle, jest sianiem zamętu w umysłach wiernych – zwolenników tego poglądu nie brakuje zarówno po stronie rzymskokatolickiej, protestanckiej jak i prawosławnej. I trudno odmówić im trochę racji, jeśli weźmiemy pod uwagę brak jasnej definicji jedności, na której opierają się Tygodnie Modlitwy, bo nawet patetyczne, choć teologicznie jak najbardziej uprawnione stwierdzenie, że nasza jedność gruntuje się na Chrystusie w Duchu Świętym, może i powinna generować kolejne pytania.

Powszechny Tydzień Modlitwy o Jedność Chrześcijan ma coś z karnawału. Wypada mieć dobry humor. Podobnie jak na barwnych pochodach karnawałowych uczestnicy nabożeństw ekumenicznych wystawiają głowy i uszy z zaciekawienia innością. Można się na karnawałowe porównanie oburzać, jednak najlepszym, choć nie najprostszym sposobem zlikwidowania powierzchownego aspektu Tygodnia Modlitwy jest po pierwsze uczestniczenie w nim, a po drugie czynienie wszystkiego, aby nie stał się on jedyną okazją do spotkania, modlitwy, czy nawet poróżnienia się. Tydzień Modlitwy jest też właśnie od tego, aby pokazać różnice, ich błogosławieństwo, które czasem trapi, różnice, które świadczą o bogactwie ducha i tradycji poszczególnych Kościołów. W końcu, gdy wchodzimy do świątyni innego Kościoła chcemy, aby 'oni' pokazali swoją inność, to, co mają najlepsze, ale aby nie zapomnieli również o atmosferze gościnnego domu, w którym gospodarzem będzie przede wszystkim Jezus Chrystus – najważniejsza przyczyna i cel ekumenii.

A może wgłębianie się w teologiczne zawiłości jest zbędne i powinniśmy skoncentrować się na radosnej stronie wydarzenia? Cieszyć się, że duchowni wymieniają serdeczności i w centrum zainteresowania, choć przez kilka dni w roku, stoi właśnie ekumenizm, jakkolwiek go rozumiemy?

Samowystarczalność

Czy polskie Kościoły mają problem z ekumenizmem? Podczas gdy chrześcijanie w zsekularyzowanej Europie, a także w religijnej Ameryce debatują, czasem nawet rozpaczają nad stanem dialogu ekumenicznego, organizują zjazdy, konferencje teologiczne i oddolne grupy modlitewne, w Polsce, poza Tygodniem Modlitwy, panuje (generalizując nieco) wielka cisza. Dlaczego? Twierdzę, że głównym powodem tej ciszy, szkodliwej, bo pozbawionej ducha inspiracji, jest przeświadczenie o własnej samowystarczalności. Grzech ten dotyczy zarówno Kościoła rzymskokatolickiego, jak i Kościołów mniejszościowych.

W przypadku Kościoła większościowego jest to niepokojące przeświadczenie, że jesteśmy tak duzi, tak znaczący, że po prostu nie musimy się ani liczyć z innymi, ani tym bardziej poświęcać cenny czas na ekumeniczne bratanie się. I nie musi za takim poglądem stać jakakolwiek teologia, integryzm, ale po prostu *hybris*, duma silniejszego, większego i bardziej wpływowego. Z kolei w Kościołach mniejszościowych nierzadko można spotkać przysłowiowy już kompleks oblężonej twierdzy, poczucie nieustannego zagrożenia ze strony Rzymu, który wypatruje tylko dogodnej okazji, aby wchłonąć biednych innowierców. Jest to nieraz związane z duchowym zastojem mniejszościowych społeczności, które zwątpiły w swoją siłę, że Powód, dla którego są, organizują się jest na tyle mało 'atrakcyjny', że nie warto wychodzić z nim na zewnątrz. Teologia świętego spokoju, gaszenia chrześcijańskiej gorliwości stała się dla wielu parafii nierzymskokatolickich sposobem na życie, a nawet na zwykłe przetrwanie.

Czy Tydzień Modlitwy o Jedność Chrześcijan potrafi to zmienić? Czy jest w stanie wygnać chrześcijan z wyznaniowych warowni, w których celebruje się oczywistości i (nie)święte tradycje bardziej niż Ewangelię, której przecież nie można zamykać w kościelnym getcie? (por. Mt 5,12-18).

Ekumenizm w praktyce

Zakończony niedawno Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan pełen jest - jak zawsze - ciepłych i demonstracyjnych słów o jedności. Jest miło. Szczególnie na agapie, gdzie ekumenizm kwitnie towarzysko. Można odnieść wrażenie, że polski ekumenizm jest wzorowy i nawet nie wypada mówić, że jest mogłoby być inaczej. Wprawdzie trudno mówić o modzie na ekumenizm, to z pewnością wypada być ekumenicznym – cokolwiek to pojęcie może oznaczać, a w publicznym dyskursie oznacza wiele – wszystko i nic: od tzw. tolerancji (nie przeszkadzają mi inaczej wierzący - wersja podwórkowa: ludzie innej wiary) aż do dobrotliwego uniwersalizmu (wszyscy i tak wierzymy w Jednego Boga, więc wszystko jedno), przekraczającego nawet granice chrześcijaństwa. W wąskich kręgach kościelnych z kolei nie brakuje osób, które cenione są, jeśli nie za antyekumenizm to już za daleko idący sceptycyzm. Trudno się dziwić, skoro przykład idzie czasami z najwyższych szczebli.

18 stycznia w naszym kościele Świętej Trójcy odbyło się nabożeństwo inaugurujące Tydzień Modlitw z czynnym udziałem duchownych różnych wyznań. Pewne poruszenie wywołał moment Wieczerzy Pańskiej. Do Komunii podszedł – mimo obecności dwóch biskupów rzymskokatolickich – kapłan, również rzymskokatolicki. Niektórzy zaczęli robić zdjęcia, aby udokumentować wiekopomną chwilę, bo w końcu nie o byle kogo chodziło, a inni zaczęli się na głos zastanawiać i pytać: czy my też możemy? Możecie. Pan Jezus zaprasza – odpowiedziałem zgodnie z sumieniem. Później dowiedziałem się, że ów duchowny często przystępuje do Komunii we wszystkich Kościołach i nie był to jakiś szczególny precedens. Nie spotykają go żadne sankcje, nikt nie krzyczy, nie oburza się – większość jakby zazdrościła. Wracając do postawionego na wstępie pytania: czy hierarchowie, a wraz z nimi teologia i dyscyplina kościelna szkodzą postępowi w dialogu ekumenicznym? Myślę, że pokusa, aby odpowiedzieć jednoznaczne TAK lub NIE jest nazbyt wielka, nazbyt piękna i nazbyt łatwa, czyli po prostu nieprawdziwa.

Dariusz Bruncz

WSPÓLNE POSIEDZEWNIE RAD PARAFIALYCH

Po zakończeniu uroczystości związanych z jubileuszem 230 rocznicy położenia kamienia węgielnego pod budowę kościoła Świętej Trójcy w czerwcu 2008 r. proboszczowie i członkowie Rad Parafialnych obu Parafii Ewangelicko-Augsburskich w Warszawie zadeklarowali wspólne spotkania Rad Parafialnych w celu podejmowania współpracy w różnych przedsięwzięciach. Pierwsze takie spotkanie miało miejsce w Domu Parafialnym Parafii Wniebowstąpienia Pańskiego.

8. 01. 2009 r. w sali posiedzeń rady parafialnej Parafii Świętej Trójcy przy ul Kredytowej 4 odbyło się kolejne takie spotkanie.

Omówiono uczestnictwo obu Parafii w obchodach 70 rocznicy wybuchu II wojny Światowej. Omówiono plany zorganizowania kolejnej sesji naukowej poświęconej tematycznie tej rocznicy. Wiele uwagi poświęcono też przedsięwzięciom mającym na celu integrację młodzieży obu Parafii, poprzez wspólne spotkania i wyjazdy. Z dużą radością przyjęto informację o uczestnictwie w zimowisku rodzinnym 2009 r. członków obu Parafii.

AK

DLA MIŁOŚNIKÓW DAWNEJ WARSZAWY

Dnia 22 stycznia 2009 r. w Muzeum Historycznym m.st. Warszawy miała miejsce promocja książki dra Lecha Królikowskiego, znanego warsawianisty i prezesa Towarzystwa Przyjaciół Warszawy pt. „**Szkolnictwo dawnej Warszawy** (od połowy XVII wieku do wybuchu drugiej wojny światowej)" Jest to kolejna pozycja z serii „Biblioteka Warszawska", wydawanej staraniem Muzeum pod redakcją jego dyrektora Andrzeja Sołtana. Książkę prezentowała pani prof. dr Kalina Bartnicka. Autor dokonał imponującej pracy odtworzenia historycznego wizerunku miasta i jego szkół, wykonując wszechstronne i pracochłonne kwerendy i badania archiwalne. Wobec zniszczenia wielu zabytków, przemieszczenia nazw ulic i placów musiał przeprowadzić wręcz detektywistyczne badania lokalizacji wszystkich warszawskich placówek edukacyjnych.

Autor stawia tezę, iż jednym z warunków nieprawdopodobnego awansu Warszawy (od czasów stanisławowskich) było – oprócz położenia geograficznego czy gospodarki – właśnie szkolnictwo, które z czynnika towarzyszącego przekształciło się w czynnik wiodący. Wpływało ono na rozwój miasta – i odwrotnie: rozwój miasta powodował rozwój wszelkiego rodzaju szkół. Ma to odniesienie i do czasów współczesnych: inwestowanie w rozwój edukacji, nauki i najnowszych technologii jest tym kierunkiem działań, które dają szansę uczynienia z Warszawy miasta znaczącego w Europie.

Temat został ujęty na bogatym tle politycznym i narodowościowym. Autor ukazuje, jak zmiany polityczne bezpośrednio wpływały na rozwój i liczebność szkolnictwa, a nawet na wygląd i wystrój gmachów szkolnych (bardzo ciekawe dane dotyczące okresu międzywojennego). Dodatkowym walorem książki są liczne ilustracje (158 pozycji – rysunków, fotografii, planów architektonicznych), a także niezwykle bogata bibliografia, obejmująca wykaz źródeł (archiwalia), literaturę naukową i wspomnieniową, kalendarze, prasę, wydawnictwa statystyczne i szkolne, przewodniki po mieście, akty normatywne i in.- ponad 50 stron druku! oprócz tego tabele, indeksy i wykresy.

To, co nas interesuje najbardziej – szkolnictwo ewangelickie – siłą rzeczy jest wplecione w całościowy obraz warszawskich placówek edukacyjnych, toteż gimnazjom Mikołaja Reja, Anny Wazówny czy szkołom zborowym autor poświęca jedynie lakoniczne wzmianki. Ale umieszczone wśród innych szkół warszawskich są one nieodłączną częścią miasta i jego życia społecznego, nie ostatnią cegiełką w wielkim gmachu stolicy.

Książka Lecha Królikowskiego wzbogaca naszą wiedzę o Warszawie i stanowi dużą atrakcję dla wszystkich historyków i warsawianistów.

E.Ch.

PARAFIA ŚWIĘTEJ TRÓJCY W MEDIACH

W styczniu 2009 roku Parafia Ewangelicko-Augsburska Świętej Trójcy w Warszawie często pojawiała się w mediach. 18 stycznia Religia.tv na żywo transmitowała nabożeństwo poranne z naszego kościoła, a 17 stycznia w programie dla dzieci „Ziarno" (TVP 1) wzięły udział dzieci z naszej parafii. Nagrana została również audycja o parafii Świętej Trójcy i Kościele w Radio Józef. Ponadto w kontekście obchodów Powszechnego Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan o naszej Parafii często pisały media krajowe i regionalne, zarówno w prasie, jak i w Internecie. Efekty współpracy parafii z mediami będą również widoczne w przyszłości

DEKADA LUTRA – DOKUMENTUJEMY EWANGELICKIE DZIEDZICTWO

Jeśli posiadają Państwo materiały (teksty i/lub zdjęcia) nt. opuszczonych lub nieistniejących już cmentarzy i kościołów ewangelicko-augsburskich, lub innych pomników ewangelickiego dziedzictwa prosimy o zgłaszanie tego do Kancelarii Parafialnej lub przesłanie plików na adres 2017@luteranie.pl. Jednocześnie zachęcamy do odwiedzania i reklamowania strony Dekady Lutra, stworzonej z okazji zbliżającego się jubileuszu 500-lecia Reformacji.

Z PRAC KOMISJI OCHRONY PAMIĄTEK – SPOŁECZNEGO INSTYTUTU HISTORYCZNEGO (KOPSIH) cz.II

7 czerwca 2007r. podczas pikniku parafialnego na terenie parku tahitańskiego W Konstancinie-Jeziornej przy ul. Długiej 43, członkowie KOPSIH odwiedzali byłych działaczy tej instytucji, obecnie pensjonariuszy Ewangelickiego Ośrodka Diakonii „Tabita". Pensjonariuszom wręczono zaproszenia i programy na uroczystą promocję książki.

Promocja odbyła się 12 czerwca 2007 r. w kościele Świętej Trójcy na pl. Stanisława Małachowskiego. Uroczystość otworzył ks. radca Piotr Gaś, proboszcz Parafii. W przedstawieniu książki oraz przebiegu prac nad nią wystąpili: prof. Karol Karski z Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej, ks. gen. Ryszard Borski, Ewangelicki Biskup Wojskowy, ks. dr Włodzimierz Nast, proboszcz w stanie spoczynku Parafii Świętej Trójcy w Warszawie, pracownik ChAT i członek Rady Programowej KOPSIH, Aleksandra Sękowska, przewodniczaca Komisji Dokumentacji, Informacji i Wydawnictw Kościoła Ewangelicko-Reformowanego i ks. radca Lech Tranda, proboszcz Parafii Ewangelicko-Reformowanej w Warszawie orazred. Alina Eleonora Janowska.

29 czerwca 2007r. odbyła się druga sesja nagraniowa do filmu Wojciecha Bartczaka „Zachować pamięć". Udział w niej wzięli: Danuta Dąbrowska, Alicja Linkowska, Aniceta Maria Rudzka-Augustyniak, Cecylia Wróblowa, Kazimierz Wiśniewski oraz Alina Eleonora Janowska.

* * *

We wrześniu 2007r. na prośbę przedstawiciela Towarzystwa Przyjaciół Mińska Mazowieckiego przygotowane zostały przez członków Wydziału Muzealnego KOPSIH pp. Andrzeja Kisiela, Wiesława Klinbajla, Kazimierza Wiśniewskiego oraz Alinę Eleonorę Janowską materiały archiwalne i eksponaty muzealne do wypożyczenia na wystawę „Ewangelicy na Ziemi Mińskiej". Uroczyste otwarcie wystawy odbyło się 26 września 2007 r. w Mińsku Mazowieckim, w którym udział wzięli m.in. członkowie i sympatycy KOPSIH. Ks. dr Włodzimierz Nast. wygłosił prelekcję o osadnictwie ewangelickim na Mazowszu. Chór parafialny uświetnił uroczystość śpiewem.

Również we wrześniu przedstawicielka Archiwum Pamięci-Włochy pod Warszawą zwróciła się z prośbą o wypożyczenie materiałów archiwalnych KOPSIH dotyczących ewangelików zamieszkałych w przeszłości we Włochach. Materiały te zostały pokazane podczas spotkania 19 października 2007 r. w czytelni Biblioteki Publicznej we Włochach mieszczącej się w pałacyku ewangelickiej rodziny Koelichenów przy ul. Chrościckiego 2. Pokazom towarzyszyły wypowiedzi ks. dra Włodzimierza Nasta i red. Aliny Janowskiej.

W okresie Adwentu przypadało 25-lecie współpracy luterańskich parafii z Amsterdamu z parafią Ewangelicko-Augsburską św. Trójcy. Dla uczczenia tego jubileuszu Wydział Muzealny KOPSIH przygotował okolicznościową wystawę w nawach bocznych kościoła. Pamiątki i różne materiały ikonograficzne dostarczyły następujące osoby: Gabriela Bakalarz, Beata Brochocka, Ryszard Folc, Alina Eleonora Janowska, Ewa Nast., Ewa Perzyńska, Aniceta Rudzka-Augustyniak i Krystyna Rynkiewicz. Do wystawy posłużyły także wcześniejsze materiały muzealne KOPSIH. W pracach montażowych udział wzięli: Andrzej Kisiel, Kazimierz Wiśniewski oraz Alina Janowska, która również opracowała scenariusz wystawy. Teksty informacyjne i podpisy wykonał Marek Augustyniak.

W bieżących pracach merytorycznych i w działaniach związanych z promocją książki brali udział p.p.: Joanna Białkowska, Tadeusz Cieślar, Danuta Dąbrowska, Henryk Dreger, Halina Geber, Halina Halweg, Andrzej Kisiel, Grażyna Kisiel, Emilia Klinbajl, Wiesław Klinbajl, Maciej Krajewski, Alina Linkowska, Roman Loth, Anna Mutschmann, Aniceta Maria Rudzka-Augustyniak, Janusza Wandel, Kazimierz Wiśniewski, Cecylia Wróblowa. Ponadto przy transporcie książek, poza pracownikami Parafii pomagała skutecznie grupa studentów CHAT.

Prace KOPSIH toczyły się przez cały rok sprawozdawczy, bez przerwy wakacyjnej. Perzyczyną tego stanu rzeczy były awarie występujące w pomieszczeniach zajmowanych przez Instytut i remonty. Potrzebna była niezwykła aktywizacja fizyczna „załogi" Instytutu do wielokrotnego przemieszczania i ratowanie zbiorów książek, czasopism, muzealiów, mebli. Dlatego też Prezydium Rady Programowej KOPSIH wysunęło wniosek, aby czas przeznaczony na działalność w roku 2008 koncentrowano głównie na porządkowaniu zbiorów i przygotowania ich do konfrontacji z zapisami w księgach inwentarzowych lub do „spisów z natury".

Wszystkim współdziałającym z KOPSIH wymienionym i niewymienionym z nazwiska pragnę w imieniu naszej ofiarnej służby przekazać tą drogą serdeczne *Bóg zapłać*.

W imieniu członków Komisji Ochrony Pamiątek – Społecznego Instytutu Historycznego zapraszam do udziału w naszych pracach i wspieraniu naszej działalności.

Alina Eleonora Janowska

UWAGA! PT CZŁONKOWIE WARSZAWSKIEGO ODDZIAŁU POLSKIEGO TOWARSZYSTWA EWANGELICKIEGO!!!

W dniu 16. lutego 2009 r. o godz. 17^{30}
w sali parafialnej nr 1, przy ul. Kredytowej 4
odbędzie się

WALNE ZEBRANIE SPRAWOZDAWCZO-WYBORCZE
warszawskiego oddziału
Polskiego Towarzystwa Ewangelickiego.
Zapraszamy!!!

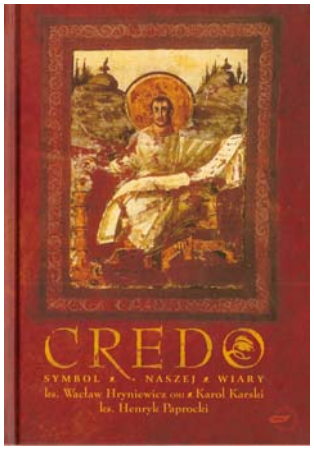

POLECAMY:

Międzywyznaniowy komentarz, do Nicejsko-konstantynopolitańskiego wyznania wiary przygotowany przez teologów trzech wyznań: ks. Wacława Hryniewicza (katolik), ks. Henryka Paprockiego (prawosławny), Karola Karskiego (luteranin).

Ks. Wacław Hryniewicz, Karol Karski, ks. Henryk Paprocki, „CREDO – symbol naszej wiary",
Wydawnictwo „Znak", Kraków 2009

WAŻNE ADRESY I TELEFONY

Parafia Ewangelicko-Augsburska Św. Trójcy:
✉ul. Kredytowa 4, 00-062 Warszawa,
☎(0-22) 556-46-60, fax: (0-22) 827-86-37
Adres internetowy: **www.trojca.waw.pl**
e-mail: **warszawa-trojca@luteranie.pl**
e-mail do Rady Parafialnej: **rada-warszawa-trojca@luteranie.pl**
konto bankowe: Nr 48 1020 1156 0000 7802 0056 1654
kancelaria parafialna czynna od wtorku do piątku w godz. 9^{00}-18^{00}
w niedziele: po nabożeństwie
(w poniedziałki i soboty kancelaria jest nieczynna)

Cmentarz Ewangelicko-Augsburski:
✉ul. Młynarska 54/58, 01-171 Warszawa, ☎(0-22)632-1014
Kancelaria cmentarna czynna z wyjątkiem sobót i niedziel:
W godz. 10^{00}-15^{00}

Ewangelicki Ośrodek Diakonii„Tabita”
✉ul. Długa 43, 05-510 Konstancin-Jeziorna,
faks: 0-22-737-64-56,
sekretariat (czynny g. 8^{00}-15^{00}) ☎ 0-22-737-64-00
recepcja (czynna całą dobę): ☎ 0-22-737-64-04
Konto bankowe: Nr 73 1020 1169 0000 8102 0076 3466
e-mail: tabita@poczta.onet.pl

Kościół Filialny Warszawa-Włochy:
✉ul. Cietrzewia 22, 02-492 Warszawa, ☎(0-22)863-77-86

❖❖❖

Parafia Ewangelicko-Augsburska Wniebowstąpienia Pańskiego
✉ul. Puławska 2A; 02-566 Warszawa; ☎ (0-22)849-77-05
fax: (0-22)848-10-58
Adres internetowy: www.luteranie.pl/warszawa-pulawska
e-mail: pulawska@luteranie.pl

Zespół redakcyjny: Aldona Karska, ks. Piotr Gaś,
Rysunek kościoła na okładce: Joanna Tiunin